

Arrest

nr. 177 697 van 14 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawiye-clan te behoren, subclan Abgal. U bent geboren op 10 mei 1985 in de stad Mogadishu, wijk Medina. U bent niet gehuwd en u heeft geen kinderen. Wanneer u zes jaar was, bent u naar Saoedi-Arabië verhuisd, naar de stad Riyad, wijk Qubera. Uw vader werkte bij een bouwbedrijf in Saoedi-Arabië en had een verblijfsvergunning en arbeidskaart. Hij liet u en uw familie overkomen naar Saoedi-Arabië, wanneer er een burgeroorlog uitbrak in Somalië na de val van generaal Mohamed Siad Barre. U groeide op in Riyad en ging er naar school. U spreekt Arabisch. Ongeveer zeven jaar geleden werd uw hele familie uit Saoedi-Arabië gedeporteerd, terug naar Mogadishu, wijk Medina. Drie weken na aankomst, werd u door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab aangesproken wanneer u de moskee verliet. Ze vroegen u voor hen te werken als vertaler omdat u het Arabisch machtig was, ze dreigden u te vermoorden indien u het

niet deed. U werd meegenomen naar een trainingskamp en werd er 30 dagen opgesloten. De 30ste dag vroegen ze u opnieuw met hen samen te werken, u stemde toe uit angst. Die nacht brachten ze u terug naar de moskee. Uw oom had de leden van Al-Shabaab omgekocht om uw vrijlating te bekomen. U bleef zes dagen binnen in uw huis, de zevende dag verliet u Somalië. Via Turkije reisde u naar Griekenland. U heeft zes jaar in Griekenland verbleven. U verklaarde er te zijn opgepakt en veroordeeld te zijn tot zes jaar gevangenisstraf, zonder dat u de reden kende. Na uw vrijlating reisde u door naar België. U kwam aan in België op 5 augustus 2015. U vroeg asiel aan op 6 augustus 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld dat u uw recente herkomst niet aannemelijk kan maken. Het is onduidelijk waar u de laatste zes jaar zou hebben doorgebracht, voor uw komst naar België, en uw verklaringen hieromtrent worden niet geloofwaardig bevonden. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw verblijfplaats gedurende de laatste zes jaar, voor uw komst naar België. De verklaringen die u hieromtrent voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde, stroken niet met uw verklaringen afgelegd voor het CVGS. U verklaarde voor de DVZ dat u tot de leeftijd van zes jaar in Mogadishu hebt verbleven, waarna u naar Saoedi-Arabië verhuisde (Verklaring DVZ, p.4 punt 10 in administratief dossier). U verklaarde vanuit Saoedi-Arabië terug naar Mogadishu te zijn gedeporteerd tussen mei en september van het jaar 2014. U verklaarde te zijn vertrokken uit Mogadishu in november of december 2014. Voor het CGVS wijzigde u deze verklaringen op drastische wijze. Er werd u verschillende keren gevraagd wanneer u van Saoedi-Arabië terug naar Mogadishu werd gedeporteerd. De eerste keer verklaarde u het zich niet te herinneren (gehoorverslag CVGS, p.8). Geconfronteerd met uw uitspraken op de DVZ, waar u zei dat het tussen mei en september 2014 was, verklaarde u te denken dat het dan was, maar dat u het zich niet exact kunt herinneren. Nogmaals gevraagd of u in 2014 naar Mogadishu bent teruggekeerd, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CVGS, p.9). Na twee verdere vragen tijdens het gehoor, verklaarde u opeens zes jaar in Griekenland te hebben doorgebracht (gehoorverslag CVGS, p.10). U verklaarde in Griekenland te zijn gearresteerd omdat u geen documenten had, u verklaarde dat u tijdens het eerste interview [voor de DVZ] gezegd hebt het u niet te herinneren wanneer u naar Mogadishu bent teruggekeerd, dat u in paniek raakte en dat u, daarom, uiteindelijk "2014" hebt geantwoord. U verklaarde niet te weten wanneer u terugkwam uit Saoedi-Arabië. Later tijdens het gehoor antwoordde u bevestigend op de vraag of uw deportatie ongeveer zes tot zeven jaar geleden was (gehoorverslag CVGS, p.13). U verklaarde dat uw vingerafdrukken werden genomen in Griekenland wanneer u daar toekwam (gehoorverslag CVGS, p.25)

Er dient opgemerkt dat bovenstaande tegenstrijdige verklaringen, zowel tussen uw verklaringen afgelegd voor de DVZ en deze afgelegd voor het CGVS, alsook tussen de verklaringen die u aflegde voor het CGVS, de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnen. De vragen voor de DVZ en op het CVGS werden u immers duidelijk gesteld, en u heeft steeds hetzelfde antwoord gegeven, namelijk dat u in 2014 vanuit Saoedi-Arabië naar Mogadishu bent teruggekeerd, tot u voor het CVGS plotseling verklaarde zes jaar in Griekenland te hebben verbleven. U verklaarde niets over uw arrestatie en zesjarig verblijf in Griekenland voor de DVZ. Uw verklaring voor uw verzwijging, tijdens het interview op de DVZ, van uw arrestatie, alsook de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen omtrent uw terugkeer naar Somalië, namelijk dat u het zich niet herinnerde en in paniek geraakte en daarom "2014" antwoordde, weten niet te overtuigen (gehoorverslag CVGS, p.10).

Bovendien kon u geen enkel document voorleggen dat als bewijs, of op zijn minst een begin van bewijs, zou kunnen dienen om uw verblijf in Saoedi-Arabië te staven. Indien u werkelijk vanaf uw 6 jaar in Saoedi-Arabië verbleef, en er naar school ging - zoals u beweerde - tot uw terugkeer naar Somalië, ongeveer 7 jaar geleden, kan tenminste worden verwacht dat u hieromtrent enige documenten zou kunnen neerleggen. Gevraagd of u schooldocumenten heeft die uw verblijf in Saoedi-Arabië kunnen staven, antwoordde u dat u certificaten had maar dat u ze niet heeft meegenomen (gehoorverslag CVGS, p.17). U verklaarde dat alles werd achtergelaten in Saoedi-Arabië.

Verder verklaarde u onmiddellijk te zijn gearresteerd in Griekenland (gehoorverslag CVGS, p.10). U kende de taal niet en werd in de gevangenis gehouden gedurende zes jaar. U verklaarde in Griekenland geen asiel te hebben aangevraagd. U kreeg enkel een brief waarin u werd gevraagd het land te verlaten binnen de periode van één maand. Op de vraag om welke redenen u geen asiel hebt aangevraagd in Griekenland, zei u dat u het niet wist en dat u de taal niet kende. Wanneer u later tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd om welke redenen u geen asiel heeft aangevraagd in de gevangenis, zei u

opnieuw dat u de taal niet kende, en dat u het hen zei maar dat zij u niet verstonden en u terug naar Somalië zouden brengen (gehoorverslag CVGS, p.16). Gevraagd of ze u in Griekenland vasthiielden zonder advocaat of enig andere hulp, antwoordde u dat ze u meenamen naar het gerechtshof en dat u een advocaat kreeg die u niet mocht kiezen (gehoorverslag CVGS, p.11). U werd veroordeeld tot zes jaar gevangenschap. Gevraagd of u dan iets verkeerd had gedaan in Griekenland, antwoordde u van niet, en dat, wanneer u de taal niet kent, ze u ofwel in de gevangenis steken, ofwel ergens meenemen waar uw documenten worden vernieuwd. Geconfronteerd met het feit dat in Griekenland niemand veroordeeld wordt tot een gevangenisstraf zonder dat de redenen hiertoe kenbaar worden gemaakt, en gevraagd om eerlijk te vertellen wat er is gebeurd, antwoordde u opnieuw dat u bent gearresteerd, dat u eerst een jaar in gevangenschap was en dat u dan werd veroordeeld tot zes jaar gevangenschap (gehoorverslag CVGS, p.15). U herhaalde opnieuw verschillende malen dat u de taal niet kende, dat u enkel Somali en Arabisch spreekt, en dat er geen vertaler was. Wanneer u gevraagd werd waar u Engels hebt geleerd, antwoordde u dat u het hebt geleerd op de Mutawasad en de Ibtidaaci, de basis en lagere school in Saoedi-Arabië (gehoorverslag CVGS, p.16 en p.17). Gevraagd of u dan niemand in het Engels kon aanspreken in Griekenland, antwoordde u enkel dat u geen goed Engels sprak (gehoorverslag CVGS, p.17).

Er dient opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende zesjarige opsluiting in Griekenland, en bij uitbreiding aan uw verklaringen betreffende uw verblijf te Griekenland gedurende de voorbije zes jaren. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat u geen duidelijk zicht kan bieden op de reële situatie van uw recente herkomst. Uw verklaringen omtrent uw gevangenschap in Griekenland zijn zo zeer onwaarschijnlijk, dat het door u geopperde asielrelaas als ongeloofwaardig kan worden beschouwd. Er wordt immers aangenomen dat Griekenland – een land dat lid is van Europese Unie – de mensenrechten respecteert, dat niemand er wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf zonder dat de redenen hiertoe kenbaar worden gemaakt, en zonder dat hij de bijstand krijgt van een tolk. Verder heeft u geen enkel document neergelegd dat uw verklaringen omtrent uw geopperde gevangenisstraf zou kunnen ondersteunen. Er kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u tenminste enig document zou kunnen voorleggen dat aantoonde dat u daadwerkelijk in de gevangenis hebt verbleven, gedurende zes jaren. U verklaarde immers een advocaat te hebben gehad (gehoorverslag CVGS, p.11), brieven te hebben gekregen in de gevangenis en een ontslagbrief voor uw vrijlating te hebben ontvangen (gehoorverslag CVGS, p.16). Gevraagd of u enig document heeft meegebracht om uw relaas te staven, antwoordde u ontkennend en verklaarde u enkel de naam van de gevangenis te kennen (gehoorverslag CVGS, p.15). U verklaarde uw ontslagbrief te hebben verloren, maar niet te weten waar u het verloren heeft (gehoorverslag CVGS, p.16). Bovendien was u ook niet in het bezit van de Griekse brief die u beval om het land binnen de maand te verlaten. U verklaarde nochtans deze brief bij aankomst in Griekenland te hebben verkregen (gehoorverslag CVGS, p.10), dat deze werd vernieuwd indien men ermee betraapt werd (gehoorverslag CVGS, p.15), en dat u dezelfde brief hebt verkregen bij het verlaten van de gevangenis (gehoorverslag CVGS, p.16).

Aangezien u uw recente herkomst niet aannemelijk kan maken, en het zeer onduidelijk blijft over waar u de laatste zes jaar, vóór uw komst naar België, hebt verbleven, maakt u evenmin uw nood aan bescherming aannemelijk. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de islamitische terreurgroep Al-Shabaab die zich in dezelfde periode zouden hebben voorgedaan.

Afgezien van bovenstaande vaststellingen, kan ook om onderstaande bijkomende redenen geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven. Uw verklaringen omtrent uw vermeende ontvoering en opsluiting door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab zijn zeer incoherent en weinig waarschijnlijk. Vooreerst zijn uw verklaringen omtrent de handelingen en bedoelingen van de terreurgroep Al-Shabaab niet coherent en eerder vaag. U verklaarde dat de leden van Al-Shabaab zeiden u te kennen en te willen rekruteren als vertaler omdat u van Saoedi-Arabië kwam en de Arabische taal machtig was (gehoorverslag CVGS, p.20). Gevraagd hoe de leden van Al-Shabaab u kenden, antwoordde u dat de mensen van de buurt elkaar kennen, en dat zij u kenden omdat u een thope – een traditioneel Arabisch moslimkleed (gehoorverslag CVGS, p.5) – droeg (gehoorverslag CVGS, p.21). U zei dat de leden van Al-Shabaab wisten dat u van het Arabische land was omdat zij u leerden kennen door uw thope en tulband. Bovenstaande verklaringen stroken echter niet met uw eerdere verklaringen. U verklaarde immers slechts drie weken in Somalië te zijn geweest, voor u werd meegenomen door Al-Shabaab (gehoorverslag p.5, p.20 en p.21). U verklaarde dat u in die tijd werd gezegd om steeds binnen te blijven en dat u steeds thuis bleef om voor uw moeder te zorgen (gehoorverslag CVGS, p.18). U vertelde eveneens dat u niets over Al-Shabaab wist in die tijd, omdat u niets over politiek heeft gevraagd. Uw beweringen, dat mensen in uw buurt u zouden kennen en weten dat u Arabisch spreekt omdat u een thope en tulband droeg, terwijl u eerder tijdens het gehoor verklaarde steeds te zijn binnengebleven, én het feit dat u slechts drie weken in Somalië verbleef

alvorens te worden belaagd door Al-Shabaab, zijn dermate onaannemelijk dat er reeds afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag

Verder zijn de verklaringen omtrent uw gevangenschap zeer opmerkelijk. U verklaarde dat u met Al-Shabaab moest samenwerken omdat zij u anders gingen vermoorden. U zei erover te willen nadenken, waarop ze u en een andere jongen met de auto meenamen naar een kamp. Wanneer u later tijdens het gehoor opnieuw gevraagd werd wat de leden van Al-Shabaab tegen u zeiden op het moment van uw ontvoering, antwoordde u opnieuw dat ze u verplichtten om met hen samen te werken omdat u anders zou worden vermoord. U verklaarde te zijn meegenomen en 30 dagen te zijn verbleven in het kamp van Al-Shabaab (gehoorverslag CVGS, p.20 en p.22). Gevraagd wat u moest doen voor hen, en om welke redenen het belangrijk was dat u Arabisch sprak, antwoordde u dat u het niet wist (gehoorverslag CVGS, p.23). Gevraagd wat u tijdens de 30 dagen van gevangenschap moest doen, antwoordde u dat u gewoon binnen bleef (gehoorverslag CVGS, p.22), dat u geen training kreeg en dat u niet moest bidden (gehoorverslag CVGS, p.23). **Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat de handelingen van de terreurgroep Al-Shabaab geenszins coherent te noemen zijn.** Uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat zij u niet voor een keuze stelden: indien u zou weigeren, zou u worden gedood. Nochtans blijken zij u later wel de kans te geven om erover na te denken, en dit voor een zeer lange tijd: ze sloten u 30 dagen op in een kamp. Het is zeer onaannemelijk dat zij u gedurende die 30 dagen geen enkele keer zouden hebben gevraagd of u van gedacht veranderd bent. Eveneens is het onaannemelijk dat u gedurende die 30 dagen niets hebt gedaan, dat zij u niet hebben verplicht voor hen te werken of te vertalen, en dat zij u geen training gaven. Geconfronteerd met feit dat de leden van Al-Shabaab u wouden rekruteren omwille van het feit dat u Arabisch sprak, maar u daarna een maand opsloten zonder opnieuw te vragen of u wou samenwerken, antwoordde u – ontwijkend - dat u op het einde van uw gevangenschap hebt ingestemd uit angst om te worden vermoord (gehoorverslag CVGS, p.20). Gevraagd om welke redenen ze u tijdens uw 30 dagen lange gevangenschap niet opnieuw hebben gevraagd om met hen samen te werken, antwoordde u dat u met hen probeerde praten, maar dat ze stil bleven, tot ze u op het einde opnieuw vroegen om met hen samen te werken (gehoorverslag CVGS, p.23). Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk. Het is zeer onaannemelijk dat de leden van Al-Shabaab u een dusdanig lange tijd zouden geven om over hun voorstel na te denken, terwijl er in werkelijkheid geen keuze was: met hen samen werken of gedood worden. Eveneens is het onaannemelijk dat zij in die 30 dagen geen enkele moeite zouden doen om u militair te trainen of u tot andere handelingen zouden verplichten, zoals vertalen – de reden waarom u zou zijn meegenomen - of zelfs bidden.

Voorts verklaarde u dat u 30 dagen was opgesloten in een kamer samen met de andere jongen die werd meegenomen, en een derde persoon die u niet hebt gesproken (gehoorverslag CVGS, p.20). U zei enkel met de jongen die werd meegenomen te hebben gesproken. U zei dat u bang was, en dat u niet wist of de derde persoon een lid was van Al-Shabaab of niet. Gevraagd of u wist wie de jongen was die samen met u werd meegenomen, verklaarde u dat hij uit de buurt was, dat u zijn exacte huis niet weet zijn en dat u hem bij de moskee hebt ontmoet (gehoorverslag CVGS, p.21). U verklaarde dat jullie niet vaak praatten in gevangenschap, aangezien jullie beiden bang waren van de derde persoon. U verklaarde dat hij ouder was dan u, ongeveer 37 jaar. U verklaarde niet te weten om welke reden de andere jongen werd meegenomen. Het feit dat u bijna niets weet over de jongen die samen met u werd meegenomen en waarmee u 30 dagen in gevangenschap heeft geleefd – u weet namelijk enkel dat hij uit de buurt was en ouder was dan u – en het feit dat u niets weet over de derde persoon die samen met jullie 30 dagen in de kamer verbleef - u beweert dat u nooit met deze persoon gesproken heeft - is dermate onaannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat – indien u werkelijk 30 dagen met deze 2 jongens heeft doorgebracht – u meer zou weten over hun afkomst en reden van opsluiting. Het is tevens zeer onwaarschijnlijk dat u niet met de derde persoon zou hebben gesproken omdat u bang was dat hij mogelijks een lid was van Al-Shabaab. U beweerde immers zelf dat de leden van Al-Shabaab hem kwamen halen, hem sloegen en hem terugbrachten naar de kamer (gehoorverslag CVGS, p.21) – hetgeen bezwaarlijk opgevat kan worden als een aanwijzing dat deze lid zou zijn van Al-Shabaab.

Tenslotte verklaarde u dat uw neef bij u was op het moment dat u door Al-Shabaab bent meegenomen (gehoorverslag CVGS, p.20). U verklaarde dat hij uw vader en oom inlichtte over uw ontvoering. Daarop zou uw oom de leden van Al-Shabaab hebben omgekocht in ruil voor uw vrijlating. Gevraagd of u weet hoe uw oom u heeft gevonden, zei u dat uw neef het hen had verteld en dat u niet weet hoe ze wisten dat u daar was, noch hoe ze u hebben gevonden (gehoorverslag CVGS, p.23). Gevraagd of u het dan niet gevraagd hebt na uw vrijlating, antwoordde u enkel dat uw oom zei dat hij de leden van Al-Shabaab had omgekocht (gehoorverslag CVGS, p.24). Gevraagd hoeveel hij dan had betaald, antwoordde u het niet te weten omdat u het niet hebt gevraagd, en dat u ook niet hebt gevraagd aan wie het geld gegeven werd. **Deze verklaringen zijn zeer merkwaardig.** U beweerde immers nog zes dagen thuis te zijn gebleven voordat u Somalië heeft verlaten (gehoorverslag

CVGS, p.24). Het is danig onaannemelijk dat u in die zes dagen op geen enkel moment heeft gevraagd hoe uw oom u zou hebben gevonden en aan wie hij het bedrag zou hebben betaald. Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat de manier waarop uw oom u heeft opgespoord u tenminste eens ter ore zou zijn gekomen, dan wel dat u hier zelf naar zou vragen. Uw complete onwetendheid hieromtrent, wijst op een dermate desinteresse voor uw eigen problemen en wedervaren, dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren voort buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone

burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van Internally Displaced Persons (IDP's). Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legde geen enkel document neer ter staving van uw identiteit en nationaliteit, noch ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 juni 2016 een schending aan van "de materiële motiveringsverplichting. De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet dragen, en de beslissing is gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid."

Verzoeker erkent dat hij *“op huidig ogenblik weinig bewijskrachtige stukken kan voorleggen”*. Hij geeft aan dat hij probeert *“via personen die hij nog kent in Griekenland, naam en adres van zijn Griekse advocaat te bekomen”* en deze advocaat te *“verzoeken de bewijsstukken over te maken waaruit zijn gevangenzetting van zes jaar in Griekenland zal blijken”*.

Verzoeker geeft eveneens toe dat hij *“geen enkel bewijs voorlegt om zijn verblijf in Saoedi-Arabië te staven”*. Hij stelt dat hij zijn moeder zal contacteren *“en haar verzoeken hem deze bewijsstukken toe te sturen”*.

Dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland wijt hij aan het feit dat hij *“wilde verder reizen naar andere Europese landen”* en dat hij *“geen kennis (had) van de Dublin-Conventie (thans Dublin III) die stelt dat men asiel dient aan te vragen in de eerste Staat van de Europese Unie die men binnenkomt”*.

Verzoeker meent recht te hebben op de subsidiaire bescherming, gelet op de instabiele en hoogst explosieve toestand in Mogadishu. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt volgens verzoeker *“dat de toestand in Mogadishu nog steeds gewelddadig is. Er is sprake van een volatiele veiligheidssituatie, met regelmatige complexe terreuraanslagen, met pieken van geweld tijdens de ramadan en een stijging van het aantal gewapende confrontaties met Al-Shabaab in Mogadishu. Bij de ordehandhaving en veiligheidsoperaties doen zich misbruiken en mensenrechtenschendingen tegen de bevolking voor.”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“teniet te doen”* en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-asielzoeker en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging of schade. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronsd, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekster om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

2.4. Verzoeker verklaart in zijn land van herkomst vervolging te vrezen door Al Shabaab, die hem zouden willen rekruteren omwille van zijn kennis van het Arabisch. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.5. Vooreerst biedt verzoeker geen zicht op zijn werkelijke recente verblijfplaatsen door het afleggen van leugenachtige, incoherente en vage verklaringen. Zo beweerde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij tot de leeftijd van 6 jaar in Mogadishu heeft verbleven, waarna hij naar Saoedi-Arabië verhuisde, dat hij tussen mei en september 2014 vanuit Saoedi-Arabië naar Mogadishu werd gedeporteerd, alwaar hij de problemen met Al Shabaab kende, en dat hij uit Mogadishu vertrokken is in november of december 2014 (verklaring DVZ, punt 10). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde verzoeker aanvankelijk zich niet te kunnen herinneren wanneer hij van Saoedi-Arabië naar Mogadishu werd gedeporteerd (gehoor, p. 8), maar stelde uiteindelijk dat hij ongeveer 6-7 jaar geleden van Saoedi-Arabië naar Mogadishu terugkeerde waar de problemen met Al Shabaab zich hebben voorgedaan en waardoor hij zijn land ontvluchtte, waarna hij vervolgens 6 jaar in Griekenland heeft doorgebracht (gehoor, p. 10). In Griekenland zou hij zijn gearresteerd en tot 6 jaar gevangenisstraf werden veroordeeld. Na zijn vrijlating reisde hij door naar België (gehoor, p. 11).

2.6. Dergelijke wisselende verklaringen doen vermoeden dat verzoeker zijn werkelijke/recente herkomst verborgen houdt. Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn langdurig verblijf in Saoedi-Arabië, terwijl zijn vader er legaal werkte en een bedrijf had en hij daar beweerdelijk vanaf zijn 6 jaar tot zijn deportatie zou hebben gewoond én er school liep (gehoor, p. 17). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker zijn identiteitsdocumenten niet voorlegt.

Voorts is het evenmin aannemelijk dat verzoeker van zijn jarenlange arrestatie in Griekenland of zijn 6 jaar verblijf in Griekenland niet kan aantonen, hoewel hij daar een advocaat had, een ontslagbrief uit de gevangenis zou ontvangen hebben én een Griekse brief gekregen zou hebben met het bevel om het grondgebied te verlaten (gehoor, p. 15-16). Het voornemen in het verzoekschrift dat verzoeker thans poogt *“via personen die hij nog kent in Griekenland, naam en adres van zijn Griekse advocaat te bekomen”* en dat hij zijn moeder zal contacteren in verband met bewijsstukken van zijn verblijf in Saoedi-Arabië *“en haar verzoeken hem deze bewijsstukken toe te sturen”*, komt schromelijk te laat, gezien verzoeker reeds sinds 2009 in Europa en reeds meer dan een jaar in België verblijft, waar hij op 6 augustus 2015 asiel aanvraagde. Ook ter terechtzitting legt verzoekende partij geen nuttige documenten neer terwijl een begin van bewijs gemakkelijk elektronisch kon worden verkregen. De bewijslast rust in beginsel bij de asielzoeker en deze moet, op basis van zijn medewerkingsplicht, alle nodige inspanningen leveren om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan en hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen, *quod non in casu*. Dat verzoeker tot op heden geen enkel bewijsstuk kan voorleggen en zelfs pas in zijn verzoekschrift van 3 juni 2016 aangeeft pogingen te gaan ondernemen om dergelijke stukken te bekomen, doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

2.7. Voorts wijst de Raad er nog op dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Griekenland omdat hij *“wilde verder reizen naar andere Europese landen”* en omdat hij *“geen kennis (had) van de Dublin-Conventie (thans Dublin III) die stelt dat men asiel dient aan te vragen in de eerste Staat van de Europese Unie die men binnenkomt”*. Dit strookt niet met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij aangaf geen asiel te hebben aangevraagd omdat hij de taal niet kende (gehoor, p. 16), hoewel hij zelf aangaf Engels te hebben geleerd op school

(gehoor, p. 16-17). Hoe dan ook kan van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker de kans had om in Griekenland asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten - omdat hij *“ wilde verder reizen naar andere Europese landen ”* dan wel omdat hij geen kennis had van de procedure en geen Grieks sprak -, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging, temeer gezien verzoeker zelf aangaf een advocaat te hebben gehad (gehoor, p. 11).

2.8. Gezien verzoeker zijn problemen met Al Shabaab verbindt aan zijn verblijf in Saoedi-Arabië, waar hij Arabisch heeft geleerd, en aan zijn terugkeer naar Mogadishu 6-7 jaar geleden, waar Al Shabaab hem opmerkte en heeft willen rekruteren, kan evenmin geloof worden gehecht aan deze problemen.

2.9. Bijkomend wordt zijn asielrelaas ondermijnd door de onaannemelijkheid van de beweerde handelingen van Al Shabaab (gehoor, p. 5, 18, 20-21), door zijn vage en niet-overtuigende verklaringen over zijn gevangenschap en medegevangenen in het kamp (gehoor, p. 20-23) en door zijn onwetendheid en gebrek aan interesse over zijn uiteindelijke vrijlating uit het kamp (gehoor, p. 20, 23-24). De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat verzoeker heeft nagelaten.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit een grondige analyse van *“ COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu ”* van 19 februari 2016 blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om geregeld aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden soms tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld in Mogadishu neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder zijn er ook soms incidenten tussen veiligheidsdiensten.

2.13. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië,

waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de *“Immigration and Asylum Chamber”* van het *“Upper Tribunal”* van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een *“gewone burger”* is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het *“Upper Tribunal”* stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het *“Upper Tribunal”* meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

2.14. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.15. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekster. Integendeel verzoekster maakt geenszins melding van problemen, tenzij persoonlijke problemen die zoals hoger uiteengezet, niet in het minst aannemelijk zijn. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.16. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt *“dat de toestand in Mogadishu nog steeds gewelddadig is. Er is sprake van een volatiele veiligheidssituatie, met regelmatige complexe terreuraanslagen, met pieken van geweld tijdens de ramadan en een stijging van het aantal gewapende confrontaties met Al-Shabaab in Mogadishu. Bij de ordehandhaving en veiligheidsoperaties doen zich misbruiken en mensenrechtenschendingen tegen de bevolking voor.”*, bevestigt verzoeker het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

2.17. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.18. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK